

heds Vidnesbyrd; at man saaledes end ikke havde Lov til at lade sin Tanke og Fornuft trællebinde af den hellige Skrifts Avtoritet men skulde betragte Biblen som enhver anden Opbyggelsesbog, hvis Forestillinger man kunde forkaste eller tilegne sig, alt eftersom de tilfredsstillede Ens personlige Behov. Disse Udtalelser havde i første Øjeblik virket skræmmende selv paa dem, der allerivrigst havde raabt paa en tidssvarende Udvikling af Vennesamfundets kirkelige Anskuelse. Men Sagen fik snart en anden Vending, idet Kirkemyndighederne tog Anledning af Talen til at afskedige Vilh. Pram fra hans Embede i Statskirken. Herved opnaaede han det Martyrium, som hurtigt gjorde ham og hans Lære populær. En Kreds af oplyste Bønder i en smørfed, lollandsk Egn kaarede ham til sin private Sjælesørger, og selv vedblev han i ildfuld Tale og Skrift at slaa til Lyd for sin Anskuelse og hævde den som det nye Lys-Ord, der endelig og afgørende skulde bryde den døde Bogstav-Troes Jernaag og samtidig stanse de oplyste Klassers voksende Fråfald fra Kristendommens evige Sandhed.

Denne Begivenhed og navnlig det heldige Udfald, den fik, havde været medvirkende Aarsag til, at ogsaa andre af Partiets fremadstræbende Aander fik Mod til at sige sig løs fra den trykkende Dogme-